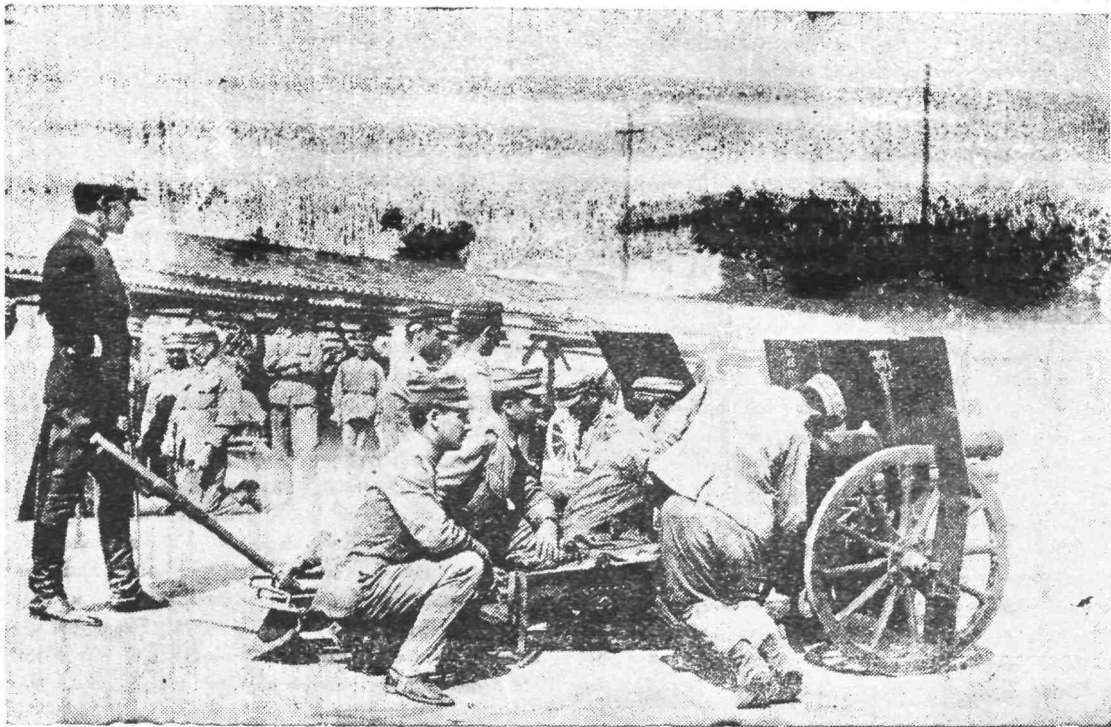

Ὁρειβατικὸν πυροβολικόν, μετασταθμεῦον εἰς Πελοπόννησον

φερε τὴν μεγάλην διάδοσιν αὐτοῦ καὶ τὰ ποικιλιώτατα εἶδη του. Ἡ γένεσις του ἀποδίδεται εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Ἀνατολήν. μιμηταὶ δ' ὑπῆρξαν οἱ Ἕλληνες. Ἀνέφερε τοὺς ἀρχαίους μυθιστοριογράφους Ἡλίοδορον καὶ Λόγγον, τοὺς Βυζαντινοὺς, ὀνομάσας τὸν Πετρεμβολύτην τὸν Προδρόμον, τὸν Εὐγενιανόν, τὸν Μανασὴν. Μόλις κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα παρατηρεῖται μίᾳ ἀπόπειρα γραφῆς πρωτοτύπων ἐρωτικῶν ἔργων. Εὐρυτέραν μορφήν λαμβάνει τὸ μυθιστόρημα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐκ τῶν πρώτων δὲ ὁ Ἀλ. Παγκαβὴς ἡσχολήθη καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς λογοτεχνίας (1847—1851). Ἐκ τῶν 24 διηγημάτων του τὰ 20 φέρουν ξενικοὺς τίτλους καὶ φαίνεται ὅτι τὰ ἐνεπνεύσθη ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς φιλολογίας, γράφων αὐτὰ χάριν κυρίως τῶν περιοδικῶν, εἰς ἃ συνεγράζετο, 4 δὲ εἶνε Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἔσχον δύο, ὁ «Ἀυθέντης τοῦ Μωρέως» ὅστις θεωρεῖται τὸ ἀριώτερον διήγημα του, ρομαντικῆς ὑποθέσεως Μεσσιωνικῆς καὶ ὁ «Συμβολαιογράφος» εἰς τὸ ὁποῖον περισσότερον διαφαίνεται ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ Παγκαβῆ, ἔργον γραμμένον μὲ εὐφυΐαν καὶ ἐπεισόδια χαρακτηριστικά. Ὁ Παγκαβὴς, εἶπεν ὁ ὁμιλητής, ἦτο δυνάμει διηγηματογράφος καὶ οὐχὶ ἐτερογεία, ἡσχολήθη δὲ περισσότερον ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐν ἐπιλόγῃ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ ὁ κ. Κουρτίδης διὰ τὴν ἐπ' ἐσχάτων ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ διηγήματος ἐχαιρέτισε τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ ἐργάτας.

Ὁ κ. Κουρτίδης ἐτόνισεν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς περισυλλογῆς παντὸς χειρογράφου, ἀλληλογραφίας, σημειώσεων, πρώτων ἐκδόσεων καὶ ἄλλων δοκουμένων ἀναφερομένων εἰς τε τὸν ἰδιωτικὸν καὶ πνευματικὸν βίον τῶν θανόντων Ἑλλ. λογίων, ἵνα οὕτω ἀποτελεσθῇ Λογογραφικὸν μουσεῖον.

Αἱ διαλέξεις θὰ γίνωνται ἑκάστην Τετάρτην, κατὰ τὴν ἑξῆς σειράν. Ὁ κ. Κ. Ράδος θὰ ὁμιλήσῃ περὶ Στ. Ξένου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ μυθιστορήματος, Σ. Μενάρδος περὶ Ροῖδου, Α. Καμπάνης περὶ Ζαμπέλιου καὶ Καλλιγᾶ ὡς μυθιστοριογράφων, Κ. Βασιλάκης περὶ Βιζυνοῦ, Σ. Μελάς περὶ Πεσπαδιαμάντη καὶ Σ. Σακελλαρόπουλος περὶ Βικέλα. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν διαλέξεων δὲν παρέχεται πλήρης ἡ εἰκὼν τοῦ Ἑλλ. διηγήματος, διότι καὶ παραλείπεις ἐγένοντο. Ἄπορον πῶς διέφυγε τοὺς ὀργανωτάς λ.χ. τὸ ὄνομα τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου.

Υπὸ τῆς δεσποινίδος κλειδοκυμβαλιστρίας Ἀσπασίας Ἀγγελινίδου διπλωματούχου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, μυθιητριάς τοῦ κ. Βασενχόβεν, ἐδόθη συναυλία εἰς τὸ Ὁδεῖον. Ἡ σύνθεσις καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον περιελάμβανε Μπάχ, Μπετόβελ, Σοπέν, Λίστι, ἀπέδειξαν τεχνικωτάτην ἀντίληψιν. Ἡ δεσπ. Ἐλ. Βαφειάδου ἐτραγουδῆσεν ἐν Τσιγγάνικῳ τραγοῦδι τοῦ Μπράμς καὶ τὸ «Εἰδύλλιον» τοῦ κ. Σαμάρα.

— Ὑπὲρ τοῦ Συνδέσμου τῶν πτυχιούχων τῶν Δημοσίων Ἐμπορικῶν σχολῶν ἐδόθη ἐσπερίς, ἥς μετέσχον ὁ καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας κ. Μ. Σιγάλας, ὁ βιολογίστας κ. Ἰω. Τσίλλερ καὶ ἡ δεσπ. Ρένα Σακελλαρίου, ἥτις ἀπήγγειλε τὴ «Μάνα τοῦ πολέμιστή».

Με πολλὴν αἰσθητικότητα ἐξετέλεσε τὰς δυσκόλους ἐννεα συνθέσεις τοῦ προγράμματος του, κλασσικῶν καὶ συγχρόνων μουσουργῶν, ὁ νεαρὸς κλειδοκυμβαλιστὴς κ. Σπ. Φαρανιάτος, ἐκτιμηθεὶς διὰ τὸν τέλειον μηχανισμόν τοῦ παιξίματος του καὶ τὴν ἰδιορρυθμίαν του ἐντεροπρετασίῳ. Διὰ τῆς συναυλίας του ἀπέδειξεν ὅτι βραίνει ὁλονὲν εἰς τὴν σταθερότητα τῆς